

Unkwan

ดร.บัญชา ธนบุญสมบัติ

- ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ
buncha2509@gmail.com
www.facebook.com/buncha2509

ประสบการณ์ประทับใจ

ใน ASEAN+3 Youth Camp

เมื่อพูดถึงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC (ASEAN Economic Community) ประเด็นหลักย่อมมุ่งเน้นไปในเชิงเศรษฐกิจ ได้แก่ การค้า การลงทุน แรงงาน รวมทั้งกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง แต่ภาพที่กว้างกว่าคือ ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ก็เป็นเรื่องสำคัญที่เราจำเป็นต้องสนใจด้วยเช่นกัน ในภาพกว้างนี้ย่อมมีมิติอื่นๆ เช่น ภาษา ศิลปะ วัฒนธรรม รวมทั้งวิทยาการทั้งปวง แต่ทุกเรื่องที่ว่ามานี้ล้วนมีมนุษย์เป็นหัวใจทั้งสิ้น ดังนั้น จึงน่าจะดีหากเราได้รับรู้ความคิดและศักยภาพของเยาวชนอาเซียนในปัจจุบัน เพราะว่าพวกเขานี้แหละที่จะเติบโตขึ้นและมีบทบาทสำคัญที่จะทำให้คำขวัญที่ว่า "One Vision, One Identity, One Community" เป็นจริงได้มากน้อยแค่ไหน เพียงไร

ช่วงวันที่ 23-24 กันยายน 2556 ผมโชคดีที่ได้มีโอกาสไปร่วมจัดกิจกรรมในค่ายเยาวชนอาเซียนบวก 3 (ASEAN+3 Youth Camp) จึงขอบันทึกเรื่องราวที่ได้พบเห็นเอาไว้ เพราะเชื่อว่าน่าจะเป็น

ประโยชน์ ค่ายนี้จัดที่ Learning Resort มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์พัทยา โดยมีกระทรวงศึกษาธิการของไทยและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นแม่งาน

เยาวชนที่มาเข้าค่ายเป็นระดับมัธยมปลาย มีจำนวนราว 70 คน จากประเทศในอาเซียนทั้งหมด (ยกเว้นมาเลเซียและสิงคโปร์ที่ไม่ได้มาร่วมงานในปี นี้) ร่วมกับ "+3" ได้แก่ จีน เกาหลี และญี่ปุ่น โดยมีครูจากบางประเทศติดตามมาด้วยอีกจำนวนหนึ่ง

ตัวค่ายจริงๆ คือ วันจันทร์ที่ 23-ศุกร์ที่ 27 กันยายน โดยมีกิจกรรมหลากหลายทั้งทางศิลป วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ รวมทั้งกิจกรรมเชิงสังคม-สิ่งแวดล้อม เช่น เยี่ยมชมตลาดน้ำที่พัทยาและสำรวจป่าชายเลน เป็นต้น

ผมไปถึงงานช่วงเย็นวันจันทร์ที่ 23 กันยายน ในขณะที่นั้น ทั้งห้องกำลังระดมสมองเพื่อตอบคำถามที่ว่า "What motivates you to do volunteer work?" (อะไรกันหนอที่เป็นแรงผลักดันให้เธทำงานแบบจิตอาสา?)

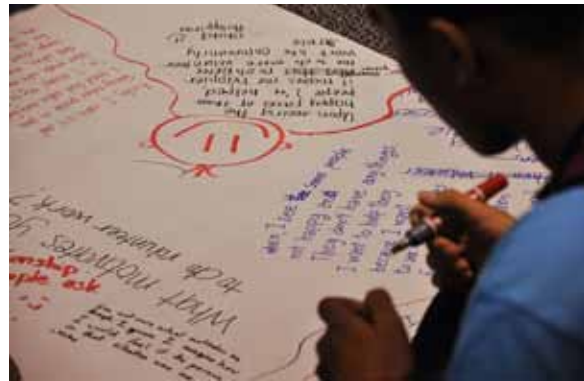
บรรยากาศในกิจกรรมระดมสมองเพื่อตอบคำถามที่ว่า
“What motivates you to do volunteer work?”

ค่ายนี้ได้แบ่งเยาวชนออกเป็น 7 กลุ่ม กลุ่มละประมาณ 10 คน แต่ละกลุ่มตั้งชื่อตัวเอง ได้แก่ Sky, Rainbow, Blue Ocean, Dynamite, Tiger, The Awesome และ THE C₂ (เลข 2 เป็นตัวห้อย) แต่ละกลุ่มมีพี่เลี้ยงซึ่งเป็นนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยคอยอำนวยความสะดวก (จากการสอบถาม ได้ทราบว่าพี่เลี้ยงมาจาก ม.ธรรมศาสตร์และ ม.เชียงใหม่)

แสดงความคิดเห็น

เยาวชนในแต่ละกลุ่มกระตือรือร้นและตั้งใจดีมาก แต่วิธีการบันทึกความคิดก็มีจุดแตกต่างกัน เช่น บางกลุ่มจดแค่คำสำคัญหลักๆ ในขณะที่บางกลุ่มจดเป็นประโยคเต็มๆ จากคำพูดของคนในกลุ่ม เป็นต้น

แต่ละคนบันทึกคำตอบของตนเอง

ในช่วงนำเสนอหน้าห้อง ผมพบว่านอกจากภาษาอังกฤษของพวกเขาจะยอดเยี่ยมแล้ว ความคิดก็ยังน่าชื่นชมอย่างมากอีกด้วย ลองมาดูตัวอย่างคำตอบกันว่าอะไรกันหนอที่ทำให้พวกเขาทำงานแบบจิตอาสา คำตอบแบบเรียบง่าย เช่น “อยากเห็นอะไรๆ ดีขึ้น” “อยากมีเพื่อนใหม่” “อยากเรียนรู้โดยการลงมือทำจริง” “อยากเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของคนทั่วโลก” และ “ต้องการให้คนอื่นรู้ว่าเวลาที่เป็นทุกข์ พวกเขาจะไม่อยู่อย่างโดดเดี่ยว แต่จะมีคนอยู่เคียงข้างคอยให้ความช่วยเหลือ” เป็นต้น

ลีลาการนำเสนอคำตอบของเยาวชนกลุ่มหนึ่ง

บางคำตอบก็แฝงอุดมคติอันงดงาม เช่น “การช่วยเหลือคนอื่นทำให้ชีวิตมีความหมาย” และ “การทำงานแบบจิตอาสาช่วยให้ทุกคนเท่าเทียมกัน” ส่วนคำตอบที่โดนใจผมก็นี้เลยครับ “ฉันต้องการแสดงให้เด็กและคนรุ่นต่อไปรับรู้ถึงความสำคัญของการช่วยเหลือผู้อื่นโดยการลงมือทำงาน

แบบจิตอาสา” โห!...นี่มองข้ามชีวิตเลย คือ พวกเขาทำดีให้คนที่อายุน้อยกว่าดูเป็นแบบอย่าง (ผู้ใหญ่ที่ได้ฟังแล้ว... รู้สึกยังไงบ้างเอ่ย?)

หลังจบกิจกรรมตอบคำถามก็ถึงเวลาพักรับประทานอาหารเย็น จากนั้นก็เป็นการแสดงทางวัฒนธรรม การแสดงทางวัฒนธรรมมี 2 แบบ แบบแรกเป็นการแสดงนิทานพื้นบ้านของแต่ละกลุ่ม ส่วนอีกแบบเป็นการแสดงของเยาวชนจากแต่ละประเทศ (ในคืนที่ผมได้รับชมเป็นการแสดงของเวียดนามและลาว)

ขอเล่าถึงการแสดงทางวัฒนธรรมแบบแรกก่อน เนื่องจากแต่ละกลุ่มมีตัวแทนจากประเทศต่างๆ คละกันไป ดังนั้น แต่ละกลุ่มจึงต้องเลือกนิทานพื้นบ้านของประเทศใดประเทศหนึ่งมานำเสนอ ตัวอย่างเช่น มีอยู่กลุ่มหนึ่งเลือกเรื่องพระอภัยมณีของไทย คนอื่นๆ ในกลุ่มที่มาจากประเทศต่างๆ ก็จะได้รู้จักเนื้อเรื่อง และบางคนที่จะได้เล่นบทบาทพระอภัยมณี นางผีเสื้อสมุทร นางเงือก และสutasคร เป็นต้น ในการแสดงก็มีหลุดๆ ไปจากบทบ้าง ขำๆ กันบ้าง สนุกสนานกันไปตามวัย

แต่เมื่อทุกกลุ่มเล่นจบ พิธีกรก็ได้สรุปแง่มุมที่น่าคิดไว้ 3 ประเด็น ได้แก่

หนึ่ง - นิทานพื้นบ้านของแต่ละประเทศมีคติสอนใจเสมอ แทบทุกเรื่องจบด้วยประโยคที่ว่า “Moral of the Story...” หรือ “นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า...”

สอง - นิทานหลายเรื่องมีแง่มุมคล้ายคลึงกัน เช่น ทำดี ได้ดี หรือ จระเข้มักจะเป็นตัวร้ายของเรื่อง เป็นต้น จุดนี้ทำให้เห็นว่า เราชาว ASEAN+3 มีคติความเชื่อ หรือค่านิยมบางอย่างร่วมกันอยู่แต่เดิมแล้ว

สาม - เราเคยได้ยินหรือได้อ่านนิทานของประเทศเพื่อนบ้านมาก่อนหรือเปล่า ถ้ายังไม่เคย ก็น่าจะหาเวลาศึกษาดูบ้าง จะได้เข้าใจเพื่อนบ้านของเราดีขึ้น

คราวนี้ก็ถึงการแสดงทางวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ เริ่มจากเวียดนามก่อน ทีมเวียดนามมาแบบจัดเต็ม ทั้งเรื่องราว เครื่องแต่งกายและเพลงประกอบ การแสดงเริ่มจากนิทานพื้นบ้านซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับพระราชชาผู้ชราที่ต้องการหาผู้สืบทอดราชบัลลังก์ โดยมีโจททย์ให้ราชบุตรแข่งขันกันทำอาหารที่อร่อยและดีต่อสุขภาพ ใครทำถูกใจที่สุด ก็จะได้ครอบครองราชสมบัติต่อไป

จากนั้นทีมเยาวชนเวียดนามก็เต้นประกอบเพลง โดยเริ่มจากเพลงเวียดนามสนุกๆ และปิดท้ายแบบเอาใจเจ้าภาพ นั่นคือ เต้นเพลงไอ้ละหนอ มายเลิฟ ของพีเบิร์ด “ฝากเอาไว้ก่อนนะ ขอทีวันนี้ไม่เอาละ เรื่องเราเอาคืนไว้ก่อนนะ วันพระไม่ได้มีคนเดียว...” เล่นเอาเราคนไทยอมยิ้มและปรบมือกันสนั่นทีเดียว!

การแสดงละครนิทานพื้นบ้านของเวียดนาม

การแสดงดนตรีประกอบการเดินร่ำของเยาวชนเวียดนาม

หลังจบการแสดง หัวหน้าทีมเวียดนามซึ่งเป็นครูชื่อ Lai Phu Quan ก็ได้มอบโบรชัวร์ของโรงเรียนและของที่ระลึก (อาหารเวียดนามทำจากข้าวเหนียว) ให้กับทีมผู้จัดชาวไทย ผมเองก็ได้รับมาชุดหนึ่งเช่นกัน

ทีมเวียดนามมอบของที่ระลึกให้แก่ผู้จัด

นี่แสดงให้เห็นว่า ทีมเวียดนามเตรียมตัวมาอย่างดี... ตั้งแต่ก่อนมาเมืองไทยแล้ว! การเตรียมตัวที่วุ่นวายหมายถึงทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นความพร้อมของแต่ละคน การแสดงเป็นทีม และ “ของฝาก” ที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ประเทศเวียดนาม

แอบกระซิบคุณผู้อ่านไว้นิดหนึ่งว่า วันรุ่งขึ้นตอนผมนั่งรับประทานอาหารกลางวันกับทีมผู้จัดซึ่งเป็นอาจารย์จาก ม.ธรรมศาสตร์ ท่านได้เล่าให้ฟังว่าเมื่อคืน (หมายถึงหลังจากที่เวียดนามแสดงเสร็จ) ท่านเห็นกลุ่มเด็กไทยไปชมการแสดงอย่างเอาใจจริงเออจั่ง ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ดูซิวๆ เหลือเกิน (ฮา)

พอถึงช่วงที่ยาวชนลาวต้องแสดง ก็เกิดเหตุอุปกรณ์ขัดข้องอยู่นานกว่า 10 นาที คราวนี้ยาวชนเวียดนามก็สร้างความประทับใจให้กับทุกคนอีกครั้งเมื่อพวกเขาขอร้องเพลงคั่นรายการให้ฟังระหว่างที่กำลังรอซ่อมอุปกรณ์ เพลงดังกล่าวชื่อ Oh, my cool Vietnam! เป็นไงครับ... ยาวชนของประเทศนี้

ของที่ระลึกจากทีมเวียดนาม : (ซ้าย) โบรชัวร์ประชาสัมพันธ์โรงเรียน ปกหน้า & บางส่วนของปกหลัง (ขวา) อาหารเวียดนามทำจากข้าวเหนียวห่อ & ใส่ถุงอย่างเรียบร้อย

เมื่ออุปกรณ์พร้อมแล้ว ยาวชนลาว 3 คน ก็เริ่มการแสดงอย่างสบายๆ ด้วยการเต้นบัตสลบ ต่อด้วยรำวง โดยยาวชนลาวได้เชิญชวนให้ทุกคนร่วมรำวงด้วยกันอย่างสนุกสนานครั้นเสร็จ จบกิจกรรมวันนี้ไปอย่างน่าประทับใจ

เมื่อได้เห็นการแสดงทางวัฒนธรรมของ

ยาวชนจากเวียดนามและลาวซึ่งพวกเขาภาคภูมิใจนำเสนอแล้ว ก็ทำให้รู้สึกได้ทันทีว่า พอถึงเวลาที่ผู้คนในแต่ละประเทศจะแสดงอัตลักษณ์เชิงวัฒนธรรมของตนเองออกมาให้เพื่อนๆ ชาวโลกได้รับรู้ สิ่งหนึ่งที่มักจะมียู่เสมอๆ ก็คือ การร้องรำทำเพลง หรือการแสดงนาฏศิลป์ที่เป็นเอกลักษณ์ของประเทศนั้นๆ

นั่นเอง (ก่อนหน้าที่ผมจะเขียนบทความนี้ คือในช่วงเดือนตุลาคม 2556 ซึ่งมีข่าวลือว่าอาจจะมีการถอดวิชานาฏศิลป์ออกจากหลักสูตรการศึกษาของไทย ทำให้เกิดกระแสต่อต้านอย่างหนักจากหลายกลุ่มในสังคม)

มองให้กว้างออกไปในภาพรวม หากสังคมไหนคิดจะโกอินเตอร์ โดยรับเอาวัฒนธรรมหรือ

เทคโนโลยีต่างชาติเข้ามา ก็ควรเลือกเฟ้นเฉพาะบางส่วนมาปรับใช้ให้เหมาะสม แต่เรื่องดีๆ ที่เป็นรากเหง้าของตนเองนั้น ก็อย่า (เฟล) ทำให้สูญหายไป พอพูดไปอย่างนี้แล้ว ก็นึกได้ว่าที่ว่าไปนั้นเป็นอุดมคติแบบสุดโต่งเอาการ ในขณะที่สังคมไทยกำลังทำสวนทางกับอุดมคติที่ว่ามานี้ อยู่หรือเปล่าหนอ?

เยาวชนลาวเชิญชวนทุกคนให้ร่วมรำวง

ขอลืมมาเล่าถึงกิจกรรมสำคัญอีกอย่างหนึ่งดีกว่า ก่อนจะ τελειไปไกล... กิจกรรมที่จะกล่าวถึงนี้ช่วยให้เราเห็นทัศนคติที่เยาวชนมีต่อประเทศอื่นๆ ได้

นั่นคือ มีโจทย์ให้แต่ละกลุ่มระบุสิ่งที่ตนเองนึกถึงเมื่อพูดถึงประเทศต่างๆ จากนั้นก็เขียนสรุปลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ แล้วนำไปแปะที่ผนังห้อง

ภาพลักษณ์ของแต่ละประเทศในมุมมองของกลุ่ม Tiger

ภาพลักษณ์ของแต่ละประเทศในมุมมองของกลุ่ม Blue Ocean

ผมนำภาพข้อมูลจากกลุ่ม Tiger และกลุ่ม Blue Ocean มาให้ชมเป็นตัวอย่าง แต่ในขณะเดียวกันก็ได้วิเคราะห์ภาพรวมและพบแง่มุมที่น่าสนใจ ตัวอย่างเช่น เมื่อพูดถึงกัมพูชา ทุกกลุ่ม (ทั้ง 7 กลุ่ม) จะคิดถึงนครวัด เมื่อพูดถึงพม่า ทุกกลุ่มก็จะคิดถึง อองซานซูจี เมื่อพูดถึงสิงคโปร์ ทุกกลุ่มคิดถึงเมอร์ไลออน หรือเมื่อพูดถึงมาเลเซีย ทุกกลุ่มก็คิดถึง ดิกแดบปิโตรนาส แบบนี้คงจะพอบอกได้ว่า แต่ละสิ่งที่เยาวชนทุกกลุ่มเห็นตรงกันอาจถือได้ว่าเป็นจุดเด่นของประเทศนั้นๆ ได้ ใช่ไหมครับ

แต่เมื่อพูดถึงเกาหลี มีเยาวชนที่คิดถึงกิมจิ อยู่ 6 กลุ่ม และที่คิดถึง K-Pop ก็มี 6 กลุ่ม น่าสนใจทีเดียวว่าทำไมไม่ครบทั้ง 7 กลุ่ม ทั้งๆ ที่กิมจิกับ K-Pop นี้ก็ดึงเอาเรื่องอยู่

แล้วประเทศไทยล่ะ... เยาวชนในค่าย ASEAN+3 คิดถึงอะไร(บ้าง)?

คำตอบคือ ต้มยำกุ้ง (5 กลุ่ม) ช้าง (4 กลุ่ม) วัดวาอาราม (4 กลุ่ม) ในหลวง (3 กลุ่ม) มวยไทย (3 กลุ่ม) ตลาดน้ำ (3 กลุ่ม) ยัมสยาม (3 กลุ่ม) ภูเก็ต (3 กลุ่ม) พัทยา (2 กลุ่ม) ห้างสรรพสินค้า (2 กลุ่ม) ส่วนที่ตอบมาแบบกลุ่มเดียวได้แก่ ส้มตำ หาดทรายสวย ไหว้ ข้าว มะพร้าว ผัดไท สงกรานต์ กรุงเทพ เชียงใหม่ และ... มารีโอดี เมาร็อด (คำตอบสุดท้ายนี้มาได้ใจเอ๊ย อีอิ)

การแปลงกายของเบ็ดน้อย พร้อมแผนภาพและโมเดลแสดงขั้นตอน

คราวนี้ก็มาถึงกิจกรรม The Art & Science of Origami (ศาสตร์และศิลป์ของโอริงามิ) ซึ่งใช้เวลาเต็มวันของวันอังคารที่ 24 กันยายน 2556 ครั้งนี้ ผมจัดเต็มโดยมีการบรรยายนำ ฉายคลิป และที่สำคัญคือนำตัวอย่างโมเดลที่น่าสนใจไปจำนวนมาก (หลายสิบโมเดล) เพราะถือว่าต้องต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองวัยเยาว์เหล่านี้ให้เต็มที่

ผมอยากให้เยาวชนรุ่นนี้ได้เห็นมุมมองใหม่ๆ ของการพับกระดาษ ซึ่งในปัจจุบันไม่ได้เป็นเพียงแค่ของเล่นหรือศิลปะเท่านั้น แต่ได้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการออกแบบ เช่น แพชั่น (รอยจีบบนเสื้อผ้า) และอุปกรณ์ทางการแพทย์ (สแตนต์ที่ใช้ในการทำบอลลูนหลอดเลือด) นอกจากนี้ การพับกระดาษยังเกี่ยวข้องกับคณิตศาสตร์อย่างลึกซึ้งอีกด้วย

โมเดลกระดาษพับมีตั้งแต่ของเล่นสนุกๆ เช่น ปากจุกๆ นกกระพือปีก และสุนัขขยับหัวได้ โมเดลแสดงขั้นตอนการพับ เช่น เบ็ดน้อย ด้วงคีม และปู โมเดลแสดงรูปทรงทางคณิตศาสตร์ที่เปลี่ยนรูปร่างได้ เรียกว่า ไฮพาร์ (hyper) ซึ่งย่อมาจาก ไฮเพอร์โบลิก พาราโบลอยด์ (hyperbolic paraboloid) ส่วนโมเดลที่ซับซ้อนที่สุด คือ โครงกระดูกไดโนเสาร์ แบรคคิโอซอรัสซึ่งเป็นผลงานการพับของยอดฝีมือจากชมรมนักพับกระดาษไทย

เยาวชนกำลังสนใจคลิปซึ่งแสดงให้เห็นว่าโมเดลกระดาษพับสามารถพลิกแพลงได้หลากหลาย

ผมได้นำเสนอโมเดลนกยูงแบบต่างๆ ตั้งแต่ตัวง่ายๆ (มีแต่หัวและแพนหาง แต่ไม่มีขา) ไปจนถึงนกยูงที่หุบ-กางแพนหางได้โดยใช้แบบพับมิอูระ (miura fold) นกยูงตัวซับซ้อนนี้น่าทึ่ง เพราะไม่เพียงแต่สวยงามอลังการ แต่การออกแบบมีที่มาจาก การออกแบบการหุบ-กางของแผงเซลล์แสงอาทิตย์บนดาวเทียมของญี่ปุ่นเลยทีเดียว

ส่วนโมเดลที่ได้รับความสนใจมากที่สุดได้แก่ กล่อง 4 มิติ (4-dimensional box) โมเดลนี้ดูเผินๆ เหมือนกล่องกระดาษสุดแสนธรรมดา แต่หากค่อยๆ ดึงออกมาจะพบว่า มี “มิติที่ซ่อนเร้น” ได้แก่ ลูกบาศก์หลายลูกหลากรูปซ้อนอยู่ และเมื่อต้นเบาๆ ลูกบาศก์เหล่านี้ก็จะเก็บตัวเองเข้าที่เดิมได้ราวกับมีความจำ! โมเดลกล่อง 4 มิติ จึงเป็นเสมือนอุปกรณ์

ของนักมายากลที่เรียกเสียงฮือฮาและทำให้คนทั้งห้องสนใจอยากพบบันมาก (ได้พบในช่วงบ่ายวันนั้น)

กิจกรรมโอริงามีในครั้งนี้มีสีสันมากยิ่งขึ้น เพราะมีทีมนักพับกระดาษชั้นเทพจากชมรมนักพับกระดาษไทยมาช่วยสอนด้วย ทีมนักพับกระดาษจิตอาสาชั้นนำโดย ปอม-นักพับกระดาษ (เอกสิทธิ์ เข้มงวด) ซึ่งมาช่วยผมอยู่เสมอ เขาชวนในค่ายจำนวนหนึ่งจึงโชคดี ได้หัดพับโมเดลที่น่าสนใจต่างๆ เช่น ดอกกุหลาบ ดาว 3 มิติ มังกร หรือแม้แต่หุ่นยนต์

ในช่วงบ่าย ซึ่งแต่ละคนมีอิสระในการพับสิ่งที่ตนเองสนใจ ผมก็มีโอกาสพูดคุยกับเขาชวนจากหลายชาติ เช่น พม่า จีน เกาหลี กัมพูชา และเวียดนาม ทำให้คุ้นเคยกันและได้เรียนรู้เรื่องเล็กๆ สนุกๆ มานิดหน่อย

เยาวชนและพี่เลี้ยงกำลังพับกล่อง 4 มิติ

เยาวชนในค่ายกำลังเรียนกับ ปอม-นักพับกระดาษ

ครูจากประเทศต่างๆ ก็เข้าร่วมกิจกรรมพับกระดาษด้วย

ในแต่ละครั้งที่ผมจัดกิจกรรม ก็มักจะเจอลูกศิษย์คนโปรด 1-2 คน คำว่าลูกศิษย์คนโปรดของผมหมายถึง คนที่ตั้งใจมากๆ หรือมีบางอย่างที่โดดเด่น ในครั้งนี้ ผมมีลูกศิษย์คนโปรด 2 คน คนหนึ่งมาจาก กัมพูชา ส่วนอีกคนมาจากเวียดนาม

ลูกศิษย์คนโปรดคนแรก ชื่อ Soem Holsorya ชาว กัมพูชา เธอให้เรียกชื่อว่า Sorya (สอ-ระ-ยา) พอผมถามว่าชื่อนี้แปลว่าอะไร เธอก็บอกว่า ดวงอาทิตย์ ผมก็เลยถึงบางอ้อว่า ชื่อเธอน่าจะมาจากภาษาสันสกฤต คือ Surya ที่แผลงเป็นคำไทย เช่น สุริย์ สุริยะ สุริยา และคำอื่นๆ โดยทั้งหมดคือ ดวงตะวัน นั่นเอง

มีแง่มุมที่น่าสนใจอีกอย่างคือ Sorya บอกว่า คำที่แปลว่าดวงอาทิตย์นี้ คนกัมพูชามักใช้ตั้งชื่อผู้หญิง ส่วนคำที่แปลว่า ดวงจันทร์ นั้น คนกัมพูชาใช้ตั้งชื่อทั้งผู้หญิงและผู้ชาย (ประเด็นนี้ ผมเข้าใจผิดพลาดอย่างไร วานผู้รู้ภาษาและวัฒนธรรมเขมรช่วยแก้ไขให้ด้วยนะครับ)

ลูกศิษย์คนโปรดอีกคน ชื่อ Hoang Bich Thuy ชาวเวียดนาม แต่เธอให้เรียกชื่อเล่นว่า มุนมุน (Mun Mun) คนนี้วิ่งมาหาผมตอนที่พับกล่อง 4 มิติ ใกล้จะสำเร็จ และเมื่อผมแนะนำไปอีกเล็กน้อย เธอก็สร้างกล่อง 4 มิติได้ (และน่าจะเป็นคนแรกของค่ายนี้ ที่ทำได้อีกด้วย) เพื่อนๆ ที่อยู่ใกล้ๆ เลยปรบมือให้ในห้องประชุม

มุนมุน (เยาวชนเวียดนาม) พับกล่อง 4 มิติ ได้เป็นคนแรก

มุนมุนxorางวัลเป็นโมเดลซานตาคลอส ซึ่งเธอเรียกว่า "Snowman" ผมก็เลยพับให้ไป 2 ตัว 2 สี แต่แล้วลูกศิษย์คนนี้ก็เซอร์ไพรส์ผม โดยบอกให้รอสักครูเพราะว่ามีอะไรจะมอบให้

หลังจากนั้นราว 5 นาที เธอก็มอบโมเดลดาว 3 มิติ ที่หัดพับมาจากพี่ๆ ชมรมนักพับกระดาษ

ไทย ตอนมอบให้ก็บอกว่าขอบคุณที่มาสอนในค่ายนี้ (ปลื้มเลย ^__^)

หลังจากกิจกรรมโอรังามิซึ่งต้อง "นั่ง" เป็นเวลานานๆ แล้ว ผู้จัดกิจกรรมก็จัดผู้เข้าค่ายได้เปลี่ยนอิริยาบถออกไป "วิ่ง" และใช้กำลังกันบ้าง เริ่มจากการแข่งฟุตบอล ตามด้วยการแข่งชักเย่อ (ภาษาไทยมักออกเสียงเป็น ชัก-คะ-เย่อ ส่วนภาษาอังกฤษเรียกได้หลายแบบ เช่น tug of war, tug o' war, tug war, rope war, rope pulling และ tugging war)

การจัดกิจกรรมต่างๆ ให้ผสมผสานกันอย่างนี้ ผมคิดว่าเป็นเรื่องดีมากๆ เพราะจะช่วยให้คนเราได้ปลดปล่อยพลังกาย พลังสมองและพักผ่อนอย่างถูกจังหวะ

เหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ ที่ผ่านสายตาของผมนี้ แม้จะเป็นเพียงเสี้ยวเล็กๆ ของสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด แต่ก็มีความประทับใจที่อยากจะสัมผัสและเชื่อว่าบางเรื่องน่าจะเป็นประโยชน์ต่อคุณผู้อ่านครับ :-)

การแข่งขันฟุตบอล

การแข่งขันชักเย่อ

ชมทรัพย์ทางปัญญา

คุณผู้อ่านที่ต้องการชมภาพและอ่านเรื่องราวเพิ่มเติม ให้เข้าไปที่ Buncha's Library ที่ www.facebook.com/groups/buncha2509.library แล้วเข้าไปใน Album ชื่อ 2013 ASEAN+3 Youth Camp

